

ת"פ 53790/12/10 - מדינת ישראל נגד מ ז

בית משפט השלום באשדוד

16.9.2015

ת"פ 53790-12-10 מדינת ישראל נ' ז
בפני כבוד השופט עמית כהן

בעניין: מדינת ישראל ע"י יחידת תביעות לכיש- עו"ד יסמין מור

המאשימה

נגד

מ ז

ע"י עו"ד פנינה בן יוסף- מטעם הסניגוריה הציבורית

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 379 ו- 382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו מחמת הספק.

רקע

- ביום 13.12.10 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה מיום 7.12.09 של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות.
- בתיק התקיימו 10 דיונים, בפני מותבים שונים. בתחילה נדחו דיונים מאחר והמאשימה לא ביצעה מסירה כדין לנאשם. ביום 19.3.13 התקיים לראשונה דיון לגופו של עניין, בפני כב' השופט אריאל ברגנר, בו כפר הנאשם במיוחס לו ובאת כוחו טענה: "... האירוע הוא מדצמבר 2009, אני לא רואה את האינטרס הציבורי, אך המאשימה עומדת על דעתה...".
- בסופו של דבר, לאחר שביום 6.10.14 התקיים דיון מקדמי בפני כב' השופטת נגה שמואלי-מאייר, בו לא הסתיים התיק, נותב התיק לשמיעת הראיות. ביום 12.4.15 נותב התיק לטיפול. ביום 20.4.15 התקיים בפני דיון לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. התיק נקבע לשמיעת הראיות ליום 17.6.15, אך עדות התביעה לא התייצבו. נוכח זאת, נדחה המועד לשמיעת הראיות ליום 15.7.15 והוצא צו הבאה לעדת תביעה 1. ביום 15.7.15 נשמעו הראיות.

כתב האישום ותשובת הנאשם

4. בכתב האישום מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 382(ב)(1) ו- 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם וש ב (להלן: "ש") הם חברים לחיים, חיים יחד ולהם ילד משותף. ביום 7.12.09, סמוך לשעה 18:00, תקף הנאשם את ש באגרוף בפניה.
- המאשימה הודיעה שעדיה הם ש קטינה (להלן: "הקטינה") ורס"מ דניאל אדרי (להלן: "החוקר").
5. הנאשם כפר במיוחס לו, ביקש לזמן לעדות את ש והקטינה וויתר על חקירת החוקר.

תמצית ראיות הצדדים

6. בדיון אשר התקיים ביום 15.7.15 נחקרו ש, הקטינה והנאשם. בהסכמת הצדדים, הוגשה הודעת הנאשם במשטרה מיום 7.12.09 בשעה 19:16 (סומנה "ת/1").
7. ש העידה שהנאשם לא תקף אותה וכי שיקרה בהודעתה במשטרה. נוכח זאת, הוכרזה ש כעדה עוינת, ולאחר שגם בחקירתה הנגדית לא שינתה מעדותה, הוגשה הודעתה במשטרה מיום 7.12.09 בשעה 18:57 (סומנה "ת/2"), בהתאם להוראות סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), בה היא טענה שהנאשם תקף אותה באגרוף.
8. הקטינה, ביתה של ש, אשר הייתה בת 9 במועד האירוע, העידה שאינה זוכרת מאומה מהאירוע ועל כן, התקבלה הודעתה במשטרה מיום 7.12.09 בשעה 19:32 (סומנה "ת/3"), לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות.
9. עיקר הודעת ש במשטרה (ת/2)
- ש נחקרה על ידי החוקר ביום האירוע בשעה 18:57, והעידה כי: היא חיה עם הנאשם שהוא חברה לחיים; יש להם ילד משותף בן 4; הנאשם חזר מהעבודה בסביבות השעה 18:00; היא ישנה וביתה, הקטינה, שיחקה במחשב; התפתח ויכוח בין הנאשם לקטינה בנוגע לתיק של הקטינה; הנאשם קילל את הקטינה; היא התעוררה והתפתח ויכוח בינה לבין הנאשם, בו קילל אותה הנאשם; הנאשם ניסה לפתוח את הדלת כדי לצאת, והיא ניסתה לסגור את הדלת, כדי שהוא לא ייצא, הנאשם נתן לה אגרוף לפנים, זרק את המפתחות ויצא החוצה; הקטינה הייתה עדה לתקיפה.
- החוקר העיר כי אינו מבחין בשום סימן חבלה.
10. הודעת הקטינה במשטרה (ת/3)
- הקטינה, אשר הייתה בת 9 במועד האירוע, נחקרה ביום האירוע בשעה 19:32, על ידי החוקר, שאינו חוקר ילדים. הקטינה תיארה את הוויכוח בינה לבין הנאשם ואת הוויכוח בין ש לנאשם במילים דומות לאלה של ש. הקטינה תיארה את האירוע ליד דלת הכניסה לדירה, בצורה שונה מש- הנאשם רצה לצאת, ש פתחה לו את הדלת ואז הנאשם נתן לה אגרוף ללחי וברח.
11. הודעת הנאשם במשטרה (ת/1)

הנאשם נחקר על ידי החוקר ביום האירוע בשעה 19:16, והעיד כי: הוא חזר מהעבודה בסביבות השעה 18:00; התפתח ויכוח בינו לבין ש; ש אמרה לו להסתלק מהבית; הוא הוציא את המפתח ונתן לש; ש אמרה לו שהוא לא יוצא מהבית; הוא הלך; הנאשם הכחיש שקילל את הקטינה או ש; הוא טען שש שקרנית וביקש להיבדק במכונת אמת; הוא חי עם ש 7 שנים, אבל מתכוון להיפרד ממנה עכשיו; הקטינה הייתה בצד ולא ראתה את מה שאירע בינו לבין ש.

12. עדות ש בבית המשפט

בעדותה של ש ב- 15.7.15 היא העידה כי היא והנאשם היו בני זוג [עמ' 14 ש' 16]; יש להם שני ילדים משותפים [עמ' 14 ש' 18], ילד שני נולד אחרי האירוע [עמ' 21 ש' 25]; היא אינה זוכרת פרטים מדויקים על מה שקרה ב- 7.12.09 [עמ' 14 ש' 20]; **היא שיקרה בעדות שלה במשטרה** [עמ' 16 ש' 25, עמ' 22 ש' 23]; **הנאשם לא תקף אותה באגרופ** [עמ' 22 ש' 17]; **הקטינה העידה במשטרה כפי שהעידה, לפי הנחיות שנתנה לה ש** [עמ' 18 ש' 27, עמ' 20 ש' 32], הקטינה הייתה בת 9, תחת השפעה שלה [עמ' 19 ש' 2]; היה ויכוח מילולי, הנאשם רצה לעזוב את הבית, היא התנגדה שהוא יעזוב, היא דחפה את הנאשם ונתנה לו סטירה, היא נעלה את הדלת, הנאשם לא עשה לה כלום [עמ' 14 ש' 20, עמ' 19 ש' 17]; היא נזכרה שהיא נתנה לנאשם סטירה, אחרי שקראה את הודעתה במשטרה [עמ' 19 ש' 24]; היא כעסה על הנאשם ולכן החליטה להגיש תלונה [עמ' 20 ש' 30]; היא אינה זוכרת אם הנאשם צעק על הקטינה [עמ' 18 ש' 20]; היא זוכרת שהיה ויכוח מילולי, אבל לא זוכרת בדיוק מה נאמר [עמ' 19 ש' 11]; הנאשם לא נותן לה כסף ולא משלם מזונות [עמ' 20 ש' 3 ו- 5]; הנאשם גר בר והיא והנאשם אינם גרים יחד כ- 4 שנים, אחרי שהתלוננה עליו (בעניין אחר), הוא נעצר ואחרי ששוחרר לא חזר לגור איתה [עמ' 21 ש' 29]; בתקופת האירוע, היו בינה לבין הנאשם הרבה מריבות והיא הזמינה את המשטרה הרבה פעמים [עמ' 22 ש' 5]; היא הגישה נגד הנאשם הרבה תלונות כיוון ששמעה שיש לו מישהי אחרת [עמ' 22 ש' 7].

13. עדות הקטינה בבית המשפט

בעדותה של הקטינה ב- 15.7.15 היא העידה כי היא בת 15; כי היא הייתה בת 9 במועד האירוע; וכי אינה זוכרת מאומה מהאירוע.

14. עדות הנאשם בבית המשפט

הנאשם העיד ב- 15.7.15 כי התעורר ויכוח בינו לבין הקטינה ביחס למיקום התיק שלה [עמ' 28 ו- 29]; אחרי הוויכוח על התיק, ש התעוררה ואמרה לו שזה הבית של הקטינה [עמ' 30 ש' 20]; הוא רצה ללכת, ש נעלה את הדלת והוציאה את המפתח ולא רצתה לתת לו לצאת [עמ' 28]; ש נתנה לו סטירה, הוא הדף אותה, לקח את המפתח ויצא [עמ' 28 ש' 24]; הוא לא נתן לש אגרופ [עמ' 29 ש' 1]; לא נכון שש אמרה לו לעוף מהבית [עמ' 30 ש' 22]; הוא לא קילל את הקטינה [עמ' 31 ש' 16]; למרות האמור בהודעתו במשטרה, היו קללות בינו לבין ש, אך אולי לא במילים שאמרה ש [עמ' 31 ש' 19]; הוא לא אמר במשטרה שש נתנה לו סטירה, כיוון שבעיניו אם אישה מרימה יד על גבר- זה לא יפה [עמ' 31 ש' 27]; כאשר ש הגיעה למשטרה, הוא כבר היה שם, לאחר שהגיע לשם מיוזמתו [עמ' 28 ש' 27]; הוא גר בר מעל ל- 4 שנים [עמ' 27 ש' 32, עמ' 28 ש' 2].

עיקר טיעוני המאשימה

15. יש להעדיף את עדויות ש והקטינה במשטרה על עדותן בבית המשפט. העדויות במשטרה נגבו זמן קצר לאחר האירוע נושא כתב האישום, והיום לעדות אינטרס לחזור בהן מעדותן.

ש לא חזרה בה מתלונתה במשטרה בשל חרטה כנה, אלא היא מנסה היום למנוע את הרשעת הנאשם, כיוון שיש לה אינטרס הואיל והנאשם הוא אבי ילדיה, היא אינה עובדת ותלויה כלכלית בנאשם; העובדה שש נמנעה מלהתייצב לדיונים קודמים עד אשר הוצא לה צו הבאה והתנהלותה במהלך מתן עדותה, מלמדות שמדובר בעדה שאינה מעוניינת כיום בתוצאות ההליך הפלילי לאבי ילדיה.

הקטינה אינה מעוניינת לפגוע באביהם של אחיה הקטנים.

16. יש לראות בהודעות שנתנו ש והקטינה במשטרה, כל אחת חיזוק לעדות השנייה, כנדרש בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות.

17. קיימות סתירות בעדותו של הנאשם.

עיקר טיעוני הנאשם

18. אין היגיון בגרסת המאשימה שהנאשם נתן לש אגרוף ולא נשאר שום סימן על פניה. היעדר סימן על פניה של ש מחזק את עדותה בבית המשפט כי שיקרה בעדותה במשטרה.

19. תגובתו האינסטינקטיבית של הנאשם בהודעתו במשטרה, כאשר הוא עומת עם טענת ש שהכה אותה באגרוף, שש משקרת ובקשתו להיבדק במכונת אמת, מחזקים את טענתו של הנאשם שלא תקף את ש.

20. הסתירה בין תיאור האירוע במשטרה על ידי ש והקטינה, מחזקת את עדות ש בבית המשפט שהיא שיקרה בתלונתה במשטרה והנחתה את הקטינה לשקר עבורה.

21. אין חיזוק לאמרת החוץ של ש, כנדרש להרשעת הנאשם, על פי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות. אמרתה של הקטינה אינה יכולה להוות חיזוק לאמרת ש, מאחר וש העידה שהדריכה את הקטינה שהייתה אז בת 9. בנוסף, למרות שהקטינה הייתה בת 9 במועד האירוע, היא לא נחקרה על ידי חוקר ילדים. אמנם החוקר לתיקון דיני ראיות (הגנת ילדים), התשט"ו - 1955 אינו חל בענייננו, אך במועד בו נחקרה הקטינה לא יכול היה החוקר לדעת אם כתב האישום יוגש לפי סעיף 379 או 380 לחוק העונשין, אשר לגביו חלה החובה לחקור את הקטינה על ידי חוקר ילדים.

דיון

22. לאחר ששמעתי את העדויות, עינתי בחומר אשר הוגש ובטיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי נותר ספק אם הנאשם תקף את ש, כמוחס לו בכתב האישום ולכן, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

23. בהודעותיהן במשטרה טענו ש והקטינה שהנאשם תקף את ש באגרוף, סמוך לדלת הכניסה לדירה (להלן: "האירוע ליד הדלת"). בעדותה בבית המשפט הכחישה ש שהנאשם תקף אותה וטענה שהיא הנחתה את הקטינה להעיד במשטרה שהנאשם תקף אותה. הקטינה העידה בבית המשפט שאינה זוכרת מאומה מהאירוע. הודעותיהן של ש והקטינה במשטרה התקבלו לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות, והמאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם על פיהן.

על מנת להכריע אם ניתן להרשיע את הנאשם בהתאם להודעותיהן של ש והקטינה, יש לבחון את משקלה של הודעת הקטינה במשטרה; לבחון האם יש להעדיף את הודעתה של ש במשטרה על עדותה בפני בית המשפט; והאם קיים חיזוק לאמרותיהן של ש והקטינה, כנדרש בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות.

כפי שיפורט להלן, אינני סבור שיש ליתן משקל רב להודעת הקטינה במשטרה ואינני סבור שיש להעדיף את הודעתה של ש במשטרה על פני עדותה בבית המשפט.

24. הודעת הקטינה במשטרה

אני סבור שמשקל עדותה של הקטינה במשטרה אינו רב וכי קיימת אפשרות שהודעתה הושפעה על ידי אימה, ש. להלן נימוקיי:

24.1. המשטרה לא בדקה כיאות את טענת הנאשם שהקטינה לא יכלה לראות את האירוע ליד הדלת. המינימום שנדרש מהמשטרה על מנת לוודא שהקטינה יכלה לראות את התקיפה הנטענת, היה לשאול את כל המעורבים היכן הייתה הקטינה בזמן האירוע ליד דלת, ולבחון האם הקטינה הייתה יכולה לראות ממקומה אם הייתה תקיפה אם לאו. אולם, המשטרה לא ביררה עם המעורבים את מיקומם בזמן האירוע ליד הדלת, ובמחדלה זה פגעה במשקל עדותה של הקטינה.

מחדלה של המשטרה לבדוק את טענת הנאשם שהקטינה לא יכלה לראות את האירוע ליד הדלת, מחזקת את טענתו של הנאשם שהקטינה לא יכלה לראות את האירוע ליד הדלת ולכן לא יכלה לראות אם הוא תקף את ש.

24.2. הנאשם נחקר לפני הקטינה ולא ניתנה לו הזדמנות להגיב לעדותה של הקטינה. אם המשטרה הייתה מאפשרת לו להגיב לעדותה של הקטינה, הוא היה יכול לתת למשטרה פרטים נוספים בקשר למיקום הקטינה ואפשרותה לראות את האירוע ליד הדלת.

נוכח מחדלה זה של המשטרה, לא יכול היה הנאשם להתעמת עם עדותה של הקטינה במשטרה, על כך שראתה את האירוע, ונוכח עדותה בבית המשפט שהיא אינה זוכרת את האירוע, נמנעה ממנו גם האפשרות לחקור אותה על כך בחקירה נגדית.

גם מחדל זה של המשטרה פוגע במשקל עדותה של הקטינה.

24.3. לטענת המאשימה, סד הזמנים לא יכול היה לאפשר לש לתדרך את הקטינה. מהראיות שהוצגו, עולה שאין בסיס לטענה זו אלא להיפך, היה לש די והותר זמן לתדרך את הקטינה.

אפשרות ראשונה של ש לתדרך את הקטינה נוצרה בדרך למשטרה. לא ברור כיצד הגיעו ש והקטינה לחקירת המשטרה. אולם, בהנחה שהן הגיעו יחדיו, יכולה הייתה ש להנחות את הקטינה בדרך לתחנת המשטרה.

אפשרות שנייה של ש לתדרך את הקטינה הייתה בזמן גביית הודעתו של הנאשם. ש נחקרה על ידי החוקר בשעה 18:57; אחריה נחקר הנאשם על ידי החוקר, בשעה 19:16; ואילו הקטינה נחקרה על ידי אותו חוקר, בשעה 19:32. כלומר, היו לפחות 16 דקות בהן יכלה ש לתדרך את הקטינה, אחרי שהיא נחקרה ובזמן חקירתו של הנאשם.

24.4. המאשימה טוענת שעדותה של הקטינה במשטרה מכילה פרטים רבים, שלא ייתכן שילדה בת 9 תדע למסור לפי תדרוך קצר של ש, ולכן יש לקבל את עדותה של הקטינה במשטרה כאמת. גם טענה זו יש לדחות.

עיון בהודעת הקטינה במשטרה מלמד כי מירב הפרטים שמסרה הקטינה אינם קשורים לאירוע ליד הדלת- שם ארעה התקיפה הנטענת, אלא לאירועים שקדמו לו, אשר לגביהם אין מחלוקת מהותית ואין מחלוקת שהקטינה הייתה נוכחת בזמן התרחשותם. לכן, אין משמעות לפירוט שלהם בהודעתה של הקטינה במשטרה.

הקטינה לא מסרה פרטים רבים בקשר לאירוע ליד הדלת, אלא רק: "הוא רצה לצאת אמא פתחה לו את הדלת והוא הביא לה בוקס בלחי ואחרי זה הוא ברח". לא רק שבניגוד לטענות המאשימה אין פרטים רבים בתיאור האירוע ליד הדלת, אלא שתיאור האירוע על ידי הקטינה שונה מהתיאור שמסרה ש, אשר תיארה שהנאשם ניסה לצאת מהבית, היא ניסתה למנוע זאת ממנו ואז הוא היכה אותה.

על כן, אין בפרטים אשר מסרה הקטינה כדי לחזק את עדותה ביחס לתקיפה הנטענת, אלא להיפך, ההבדל בין תיאור האירוע על ידי ש לתיאורו על ידי הקטינה, מחזק את הספק אם הקטינה הייתה עדה לאירוע ליד הדלת.

24.5. המאשימה טוענת שהקטינה הסתירה בעדותה בבית המשפט את פרטי המקרה משום שהיא מבקשת להגן על הנאשם, אבי אחיה הקטנים. אינני מקבל את טענת המשיבה, אשר אינה נתמכת בראיות. אני סבור שאם הייתה הקטינה מבקשת להגן על הנאשם, סביר יותר שהייתה מעידה שלא ראתה את האירוע ושש הנחתה אותה מה לומר במשטרה. דבר זה היה תואם את עדותה של ש ומסייע לנאשם יותר מאשר עדותה.

נראה לי סביר שהקטינה, אשר הייתה בת 9 במועד האירוע, אינה זוכרת היום את פרטי האירוע שאירע לפני כ- 6 שנים. בנוסף, אם צודקת המאשימה והקטינה זוכרת את פרטי האירוע אך אינה מעוניינת להעיד, נראה לי סביר יותר שהיא מבקשת להגן על אימה, ולכן לא העידה שש הנחתה אותה לשקר במשטרה.

25. האם יש להעדיף את גרסת ש במשטרה על עדותה בבית המשפט?

הודעתה של ש במשטרה (ת/2) קבילה כראיה מאחר ומתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 10א' לפקודת הראיות- מתן האמרה הוכח במשפט, ש הייתה עדה במשפט, ניתנה לצדדים הזדמנות לחקרה ועדותה שונה בפרט מהותי מהאמרה. אולם, על מנת שאעדיף את הודעתה של ש במשטרה על פני עדותה בבית המשפט, עלי למצוא שנכון לעשות זאת, כי האמרה ראויה לאמון וכי עדותה של ש בדיון אינה ראויה לאמון.

אינני סבור שנכון להעדיף את הודעת ש במשטרה, מהנימוקים אשר יפורטו להלן:

25.1. לטענת ש, היא שיקרה בעדותה במשטרה משום שהיא כעסה על הנאשם ולכן החליטה להגיש נגדו תלונה כוזבת. אני מאמין שש כעסה על הנאשם, אם נוכח האירועים שקדמו לתלונתה במשטרה והתנהגותו כלפי הקטינה וכלפיה ואם מהסיבה שהיא ציינה- חשדה שהנאשם בקשר עם אישה אחרת [עמ' 22 ש' 7]. לכן, סביר יותר שעתה, 6 שנים אחרי האירוע וכאשר הצדדים אינם מתגוררים יותר יחדיו, החליטה ש להעיד אמת ולבטל את תלונת הכזב שלה, מאשר שהיא משקרת היום כדי להגן על הנאשם.

25.2. המאשימה טוענת כי ש אינה מעוניינת בהרשעתו של הנאשם משום שהיא אינה עובדת והנאשם תומך בה כלכלית. המאשימה לא הקימה בסיס ראיתי לטענתה זו, ולא הציגה ראיות להוכיח את מצבה הכלכלי של ש, מצבו הכלכלי של הנאשם והאם הנאשם תומך כלכלית בש אם לאו. להיפך, הראיה היחידה המונחת בפניי היא עדותה של ש כי הנאשם אינו משלם מזונות ואינו נותן לה כסף [עמ' 20 ש' 3].

בנוסף, סביר יותר שאם התיזה של המאשימה הייתה נכונה, הייתה ש מעידה שאינה זוכרת את פרטי האירוע, כפי שהעידה הקטינה, מאשר שתעיד שהיא שיקרה במשטרה.

25.3. טענת המאשימה שש לא היססה לשקר בבית המשפט, מקטינה עד מאוד את האפשרות לסמוך על תלונתה במשטרה. אם ש אינה מהססת לשקר בבית המשפט מסיבות כלכליות, כפי טענת המאשימה, מדוע שתהסס לשקר במשטרה?

25.4. אינני יכול לקבוע שעדותה של ש שהנאשם לא חבט בה באגרופ, אינה אמת, ועדותה יוצרת ספק אם תלונתה במשטרה הייתה אמת.

25.5. החוקר לא ראה על פני ש סימן לכך שהותקפה באגרופ, זמן קצר לאחר התקיפה הנטענת. לעובדה זו, בפני עצמה, אין חשיבות רבה, משום שיכול להיות שאדם יותקף מבלי שהדבר ישאיר עליו סימן. אולם, כתוצאה מעדותה של ש שהיא לא הותקפה על ידי הנאשם- נוצר ספק אם התלונה במשטרה הייתה נכונה, ספק זה מתחזק מכך שלא נראה על פניה של ש סימן, סמוך למועד האירוע.

25.6. לסיכום- לא ניתן לסמוך על תלונתה של ש במשטרה ולכל הפחות, קיים ספק אם הנאשם תקף אותה.

26. עדותו של הנאשם

26.1. הנאשם טען במשטרה ובעדותו בפניי, כי תלונתה של ש שהוא תקף אותה, הייתה שקר. כאמור, בעדותה בפניי אישרה ש את הטענה שתלונתה הייתה כוזבת ולא ניתנה לנאשם הזדמנות להתעמת עם הודעתה של הקטינה במשטרה.

26.2. נפלו אי דיוקים בהודעתו של הנאשם במשטרה ובעדותו בפניי, כגון: (-) בהודעתו של הנאשם במשטרה, הוא הכחיש שקילל את ש או הקטינה; לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט הוא אישר שבינו לבין ש היו קללות [עמ' 31 ש' 19], אך הכחיש שהוא קילל את הקטינה [עמ' 31 ש' 16]; נוכח הדמיון הרב בהודעותיהן של ש והקטינה ביחס לקללות שקילל הנאשם את ש והקטינה, אני סבור שעדותו בעניין זה אינה מדויקת וכי הנאשם קילל גם את הקטינה. (-) בהודעתו במשטרה העיד הנאשם: "... היא אמרה לי תתפוס את הרגליים שלך ותעוף מפה, אני אמרתי אין בעיה הוצאתי את המפתח ונתתי לה את המפתח והיא אמרה לי אתה לא יוצא מפה, אני הלכתי ..."; לעומת זאת, בעדותו בפניי, העיד הנאשם שהוא הדף את ש [עמ' 28 ש' 24] ואין זה נכון שש אמרה לו לעוף מהבית [עמ' 30 ש' 22]. (-) לאחר ששמע הנאשם את עדותה של ש שהיא נתנה לו סטירה, הוא "נזכר" שש נתנה לו סטירה וטען שלא אמר זאת בהודעתו במשטרה, כיוון שאין זה יפה שאישה מרימה יד על גבר [עמ' 31 ש' 27]. גרסה זו היא גרסה כבושה שאין לתת בה אמון רב.

אולם, אינני סבור שדי באי דיוקים אלו כדי לקבל את תלונתה של ש. אין ספק שבמועד האירוע התלהטו הרוחות והוחלפו קללות בין הנאשם לש. בנוסף, אין מחלוקת שבזמן האירוע ליד הדלת ניסה הנאשם לעזוב את דירת המגורים וש ניסתה למנוע זאת ממנו. אולם, למרות הסתירות שהיו בעדות הנאשם, אני נוטה להאמין שהוא לא תקף את ש באגרופ ולמצער, נותר ספק אם הנאשם תקף את ש.

התוצאה

27. המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את האישום מעבר לספק סביר, ועל כן אני מזכה מחמת הספק את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ו, 16 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים